

ל. יצחק

ממלאדים

1 אבודים

במרחבי נוף צחור מעל שדות קרח אינסופיים, שייט מטוס קטן שלתחתיו מגלשיים. הוא לא טס בקו ישר כאל יעד, אלא חג וסטה מדי פעם, לימין או לשמאל. בניגוד לנוף המרהיב שבחוץ, בתוך המטוס שררה אווירת נכאים. היו בו שני חוקרים שאיבדו את דרכם בישימון הקפוא. ביל הטייס התייאש מלהגיע ליעד כלשהו, כמות הדלק הנמוכה העומדת לרשותם לא תספיק לכך. לידו ישב ג'ורג' כשלעיניו צמודה משקפת, בניסיון לאתר אתר נחיתה. הייתה זו משאלה נואשת למצוא משטח נחיתה בלב שדות הקרח, מכל עבר בלטו גבעות קרח משוננות וכתמים אפלים מבורות עמוקים. שניהם ידעו שגם אם יתרחש הנס והמטוס ינחת, סיכוייהם לשרוד בלב הישימון הקפוא אפסיים. החורף הארקטי עומד להתחיל ואין להם כל אפשרות להתגונן מפניו. סופות שלגים צפויות להתחולל בימים הקרובים ושום כלי טיס לא יוכל לחלץ אותם, ומה גם שהם אינם יודעים את מיקומם.

כעבור כמחצית השעה של שיטוט עקר, נותרו להם עוד מספר דקות של טיסה עד שהדלק יאזול ומנוע המטוס יידום. ג'ורג' הניח את המשקפת בהשלמה ואמר: "אני מעדיף לסיים בנוף, מאשר בתוך קופסת פח לזהות".

ביל, ששיערו השחור היה דבוק למצחו הרטוב מזיעה קרה, הביט בו במבט רציני והנהן בראשו, הם לחצו ידיים. ג'ורג' קם ממושב והחל לצעוד לעבר ירכתי המטוס, הוא סובב את ידית הביטחון ופתח את דלת המטוס לרווחה. רוח קפואה סטרה על פניו והוא אחז בשני צדי הפתח, נושם וממלא את ריאותיו באוויר הצלול. הנוף היה יפהפה, המרחב הלבן החל להסגיל, והוא הצליח לחייך.

הוא התכונן לקפוץ כשלפתע נשמעה הקריאה: "ג'ורג' אל תקפוץ".

ג'ורג' רתח על הפרעת השלווה ולא ענה, ביל קרא לו שוב, וג'ורג' לפת את צדי הפתח, מגייס את שריריו לקפוץ. אלא שהמטוס חג בחדות לשמאל, צדו הימני התרומם, אחיזתו של ג'ורג' התרופפה והוא נפל והוטח בצד המטוס שדלתו נטרקה.

זעמו של ג'ורג' היה נוראי, כשגופו דואב התקדם לקדמת המטוס. ביל שהיה מודע למעשהו לא ניסה להתגונן או להסביר, הוא היה מרוכז בטיסה, כשאצבעו מורה לפנים. ג'ורג' הזועם התקדם והביט בחלון הקדמי של המטוס, לעבר הכיוון שאליו הצביע ביל, והפתח. לרגליו של ההר הגבוה שלימינם, נראה פס אור כתום שהאיר משטח ארוך וחלק.

ביל כיוון את המטוס לעברו של המשטח וביצע נחיתה חלקה. הם דחפו את דלת המטוס וקפצו על המשטח הקפוא. האור הכתום שהאיר את מסלול הנחיתה, בקע מסדק שהיה בתחתיתו של ההר שלצדו נחתו, והתמשך לכל אורכו של המסלול, אוויר חמים רווי אדים נפלט ממנו וחימם את חלקי פניהם המגולות. ג'ורג' וביל הביטו זה בזה, השתוחחו ונכנסו לתוכו. הם עברו תוך כדי השתוחחות מספר מטרים ואז זה הסתיים והם יכלו להזדקף.

הם הביטו בהשתוממות במראה שנגלה לעיניהם. ההר כולו היה חלול, בגובה התנשאה כיפת קרח שהייתה גגו של החלל העצום, והאירה עכשיו באור קלוש. המשטח שהיה הקרקע היה מכוסה בעשב, ועדר איילים רעה בו בשלווה. ג'ורג' הסיר כפפה אחת והעביר את כף ידו החשופה על העשב, חש את הדקירות הרכות, הוא תלש מספר עשבים והריח אותם, הם היו מוחשיים

ואמיתיים. האור הלך וגווע, עד שהשתררה אפלה. ג'ורג' וביל שהיו מותשים והמומים, השתרעו על העשב ונרדמו.

טיפות שנטפו על פניו של ג'ורג' המתולתל עוררו אותו משנתו, והוא פקח את עיניו לאור מסנוור. הוא לא הבין היכן הוא נמצא, ביל שכב כמה מטרים ממנו עדיין ישן. ואז הזדקף באחת וסקר בפליאה את המחסה שאותו מצאו, הוא הרים את מבטו לכפת הקרח שנצצה עכשיו באור מסנוור, טיפות נטפו ממנה והרטיבו אותו, זה לא היה גשם.

ביל התעורר, מעשי כתמיד. "נקווה שהשלג עדיין לא כיסה את המטוס", אמר.

הם רצו למטוס שנסחף ברוחות העזות לקצה המסלול וכבר החל להתכסות בשכבת שלג עבה, הוציאו ממנו את הציוד שלהם וגררו אותו לתוך המחסה. ביל הדליק את הטלפון הלווייני, והתקשר לבסיס האם. "שלום כאן ביל", קרא בקול.

שתיקה השתררה מעברו השני של הקו ולאחריה נשמעו קולות צהלה. "חשבנו שאתם כבר מתים", אמר הבקר.

"מצאנו מחסה", השיב ביל, "האם תחלצו אותנו?"

"לפי המיקום שלכם אתם בעומק הערבה", נשמע הקול מתוך מכשיר הטלפון. "הרוחות סוערות וישנן סופות שלגים. שום כלי טיס לא יוכל להגיע אליכם, אין כעת כל אפשרות לחילוץ". השתררה שתיקה כבדה.

"מצאנו מקום מסתור ויש סיכוי שנעבור את החורף", אמר ביל, מבין כיצד הוא נשמע. הם בלב השממה הארקטית, וסביבם רק מאות קילומטרים של שלג. הבעת הספקנות עלתה מהבקר, "אם תשרדו את החורף נמצא אתכם, היו שלום".

הם פרשו את הציוד על משטח העשב; בגדים תרמיים שלא היה בהם צורך

במחסה החמים שלהם, אוהל, מעט אוכל ושתייה.

"יש כאן מישהו?" צעק ג'ורג' לעבר החלל.

"למה שיהיה כאן מישהו?" השיב לו ביל בשאלה.

"כזה מקום", אמר ג'ורג' ופרס את זרועותיו מחווה על החלל העצום.

"אין כאן שום דבר", ענה ביל בענייניות, "זה בסך הכול איגלו ענקי, שבעלי חיים מצאו בו מסתור".

ביל כיתף את רובה הציד שלו על כתפו.

"לשם מה הרובה?" שאל ג'ורג'. "אתה הולך לציד, רעב לבשר?"

"אם יש אוכלי עשב, חייב להיות כאן טורף", השיב ביל. "כך עובדת שרשרת המזון. ללא טורפים אוכלי העשב מתרבים ומתרבים, והמקום קורס".

"אם יש כאן בעלי חיים, יש כאן מים, בוא נמצא אותם", אמר ג'ורג'.

החיפוש לא ארך זמן רב, במרחק קצר מהם זרם נחל של ממש, תחום בשני קירות זקופים כמעט. ביל נאחז בסלעים, ירד לנחל, מילא מימייה ועלה.

הם השתרעו על הדשא מול הנחל, ונהנו מהמראה הפסטורלי, עדר האיילים רעה על הגדה מולם בשלווה וארנבונים רצו בעשב.

האיילים נעמדו על שפת הנחל הזקופה, והביטו במים. ביל הביט בהם בתשומת לב במבט של זואולוג ואמר: "אין להם דרך להגיע למים".

בעודם צופים, מפלס המים החל לעלות, האיילים כמו המתינו לזה, הם זינקו למטה לבליטת סלע רחבה והחלו לשתות. המראה היה משובב.

אלא שמפלס המים המשיך לעלות, והחל להציף את בליטת הסלע. האיילים החלו לזנק בחזרה למעלה בזה אחר זה. עופר אחד נשאר על בליטת הסלע, הוא ניסה לנתר כמו השאר אך לא הצליח להגיע למעלה, אמו עודדה אותו בקריאות והוא ניסה לנתר שוב ושוב אך ללא הצלחה.

ג'ורג' וביל הביטו במתרחש בנשימה עצורה, המים הגואים כבר עברו את מחצית גופו של העופר, הוא איבד אחיזה והחל להיסחף. ביל הסיר את חולצתו, קפץ קפיצת ראש למים והחל לחתור לעברו של העופר, הוא תפס בו ושחה לעבר הגדה, שם המתין לו ג'ורג' וקיבל ממנו את העופר הרטוב. הם העלו אותו במאמצים משותפים למעלה והחזירו אותו לאמו.

האור החל לדעוך, ושוב השתררה אפלה. "השעון שלי לא מכוון", אמר ביל.

"השעון שלך מכוון", אמר ג'ורג'. "אין כלל שמש בחוץ, יש כאן מקור אור פנימי, היום כאן שוקע כל עשר שעות, כך גם שעות החושך שאתה מכנה אותן לילה. מחר אלך לאתר את מקור האור".

"אני מעדיף לעשות משהו יותר מעשי, כמו לאתר לנו עוד מזון", אמר ביל.

2

תגליות

בבוקר, כפי שהם כינו את האור העולה, ג'ורג' התכוונן ליציאה.

"אני נשאר כאן", אמר ביל והשתרע על הדשא הנמוך. "היזהר מטורפים", קרא לעברו של ג'ורג' וזרק אליו רובה. ג'ורג' תפס את הרובה, כיתף אותו ויצא לדרך. הוא סקר לרגע את המרחב הלא מוכר והחל לצעוד ללא כיוון מוגדר.

לאחר מספר דקות של צעידה נשמע קול חריקה עמום שהרעיד קלות את הקרקע. הוא הלך בעקבות הקולות שהלכו והתחזקו, לעברה של שרשרת גבעות. הוא טיפס על הגבעות כשהאור החל לדעוך, ועד שהגיע לראשן השתררה חשכה מלאה, והוא לא יכול היה לראות דבר. הוא נשכב על משטח העשב ונרדם לקול החריקה.

קול נפץ קל שנשמע העיר את ג'ורג'. הוא הדליק פנס והפנה את אלומת האור כלפי מטה, לאורו ראה שהוא עומד בקצהו של מכתש עמוק שתוכו מכוסה ערימות קרח. הקולות עלו בבירור מתחתית המכתש, משהו התרחש שם.

קול נפץ חזק יותר נשמע כששכבת הקרח נסדקה, ותלוליות של קרח קרסו לסדקים שבקע מהם אור. ג'ורג' עמד מסומר למקומו, האור שזרח מכיפת הקרח התחזק ככל שהסדק התרחב ומתוכו עלו אדים, תלולית קרח גדולה נוספת קרסה לתוך הסדק. כשהקרח פגע במקור האנרגיה שמתחת, עלה מתוך הסדק נד מים גבוה כמו גיזור. קולות הקריעה הלכו וגברו, הסדק שבמרכז המכתש הלך והתרחב, והאור הלך ועלה. מעטה הקרח קרס לגמרי ולנגד עיניו הנדהמות של ג'ורג' התגלה מקור החום והאור, היה זה אגם לוהט של לבה מבעבעת שהפיץ חום אדיר, והוא הליט את פניו מהחזיון המרהיב.

ג'ורג' המשיך לצפות. תנועה לשמאלו משכה את תשומת ליבו, משטח לבן נדחה מבעד לקירות המכתש. היה זה מדף קרח שהתקדם כל העת על פיו של המכתש הלוהט, והחל לכסות אותו באיטיות. משכיסה הקרחון מחצית מקוטרו של המכתש החל היום לרדת.

צינה אחזה בג'ורג' בעת שהקרחון כיסה לגמרי את הלבה הרוחתת, שהשתקפה מבעדו והאירה את סביבותיה באור חיוור. הקרחון המשיך בתנועתו ויצר רעידת אדמה קלה כשהתנגש בסלעים שבשפת המכתש הנגדית. קצות הקרחון שהתחככו בסלעים התפוררו, והקרח המרוסק נדחף כלפי מעלה והחל להיערם בתלוליות שהלכו וגבהו. שכבת הקרח הנוספת העמיקה את האפלולית, ומשהתכסה כל המשטח השתררה אפלה גמורה.

עיניו העייפות של ג'ורג' ליוו כל הלילה את הקרחון שהמשיך לנוע, דוחף כל העת קרח מרוסק כלפי מעלה, וכשנראה היה שדבר לא יתרחש, נשמע מהקרחון רעש עיקום שהסתיים בקול נפץ. הקרחון, שלא יכול היה לשאת את משקל הקרח שעליו, נסדק וקרס לתוך אגם הלבה הכלואה, וקרן אור ראשונה הפציעה מבעדו. ערמות הקרח שנפלו לאגם הלוהט יצרו נחשולים פנימיים רותחים שהחישו את המסתו של הקרחון, עד שקרס לגמרי, ואז המשיך לנוע מחדש.

ג'ורג' העיף חש אושר וסיפוק מהתגלית, הוא הרגיש כמו ניוטון שגילה את כוח המשיכה. הוא רץ לשתף בה את ביל. הוא מצא אותו כשלרגליו ערימת ירקות שגילה בין חלקות העשב. ביל הגיב באדישות לטעמו לתגלית

המרעיש, והוא חשב שביל פשוט מקנא.

מחשבה עמומה החלה לנקר במוחו של ג'ורג', הוא הרהר בה במשך כמה ימים עד שהחליט לשתף בה את ביל. ביל היה באמצע הכנת ארוחת צהריים על גבי כירה ניידת, "היי ביל, מה דעתך, לשם מה בנה מישהו מקום כזה?" ביל הרים אליו מבט תמה, "אתה מניח שהמקום בנוי, לדעתי אנחנו בכלל הראשונים שדורכים במקום הנידח הזה".

"תחשוב ביל", השיב ג'ורג', "מה הסיכוי שבלב הישימון הזה כשבחוץ מאה וחמישים מעלות מינוס, רוחות קפואות במהירות של יותר ממאה קמ"ש, יהיה מקום שיהיה בו כל הדרוש לנו, מחסה, חימום, מזון ומים, מה הסיכוי שיהיו כל אלו?"

"זה לא ענין של סיכוי", השיב ביל, "יש לך לבה רותחת שיש מעליה כיפת קרח כמו איגלו, וזהו זה".

ג'ורג' ליטף ארנבון שטיפס על ברכו, "אתה זואולוג, אולי תסביר לי איך מגיע ארנבון כזה לכאן, איך הוא חצה את הישימון הקרחי הזה. איך איילים ללא פרווה הגיעו לכאן, כיצד הגיעו לכאן זרעי עגבניות".

ביל איבד את סבלנותו, "אז מה אתה רוצה לומר, שזה לא לבה רותחת מכדור הארץ, אלא כור גרעיני שמתפקד ללא מגע יד אדם?"

ג'ורג' היה משוכנע שהתיאוריה שלו נכונה, לדעתו לא היה סביר שבמקום אחד בלב ישימון הקרח יתאספו כל הצרכים האנושיים. הוא חשב שהימצאות משטח הנחיתה תומך בתיאוריה שלו, אבל כבר לא העז לומר זאת לביל. הוא יחפש סימנים למי שזה לא היה, ההיגיון שלו אמר שלא ייתכן שלא ישאיר איזה סימן.

למחרת הוא צעד במעלה הנחל, עשב גבוה כיסה את צדי הערוץ והוא פסע לצדו, משתמש ברובה כדי לפלס לעצמו דרך, מסלק את העשב אנה

ואנה. מכה שהטיח בעשב חשפה אי בלבו ואת העצם שנגלה לעיניו. ג'ורג' התקשה להאמין למראה עיניו, הוא זינק לאחור והחל לרוץ תוך כדי שהוא צועק: "ביל ביל, היה כאן מישהו".

באותה העת היה ביל שרוע על הדשא, צופה על האיילים בבואם למים, נהנה מהמראה שוב ושוב. כבכל יום הם קפצו בקלילות למטה, גמעו מן המים והחלו לזנק למעלה כשמפלס המים החל לעלות. אחת הנקבות הייתה במצוקה, היא ניסתה לקפוץ לגדה העליונה ולא הצליחה, קריאות הלהקה מלמעלה עודדו אותה לעלות. ביל הזדקק במתח לראות מה יקרה, האיילה ניסתה שוב ושוב לנתר אל גדת הנחל ללא הצלחה, היא השמיעה אנקות פחד, המפלס הלך ועלה וביל הביט בנשימה עצורה במים שעברו את גבה. הוא הסיר את חולצתו ועמד לקפוץ לחלץ את האיילה הטובעת. ואז בלם את עצמו, התלבש וחזר למקום מושבו. ג'ורג' הנלהב מצא אותו יושב מהורהר. "אין צורך להסתובב עם רובה", אמר ביל, "אין כאן טורפים". ג'ורג' הביט בו בתמיהה.

"אני מודה שצדקת, המקום הזה מתוכנן", המשיך ביל. "הייתה כאן איילה שטבעה", המשיך כאילו שלא מן העניין.

"חילצת אותה?" שאל ג'ורג'.

"לא", השיב ביל, "הגובה שעל האיילים לקפוץ, מדויק. הוא מסנן אותם כמו בטבע, החזקים יכולים לזנק ולצאת, החלשים או שימותו בצמא או שייסחפו במים. היא הייתה זקנה וחלשה ולא יכלה כבר לצאת, זה מנגנון מתוחכם במקום שרשרת המזון. אני מסכים שהמקום הזה מתוכנן ומצטרף אליך לחיפושים".

"מצאתי סירת קנים בעשב", אמר ג'ורג'. "שינית את דעתך בזמן, מחר נצא לשיט".

3

שיט מערות

למחרת הם גררו את הסירה למים והחלו לחתור במעלה הנחל.

"מה התיאוריה שלך בקשר למקום הזה, לשם מה מישוהו יטרח לבנות דבר כזה?" שאל ביל.

"לדעתי זו חממת ניסוי לקיום תנאי חיים במאדים", השיב ג'ורג', "הסביבה כאן קשוחה ושוממה והיא מדמה במידה מסוימת את תנאי החיים במאדים. שים לב, אם ישנה הלבה שאנחנו עדיין לא יודעים מהי, אז יש לך חממה שמייצרת סביבת חיים מושלמת ללא התערבות אנושית. הלבה נותנת לך חום ותאורה, ההמסה של הקרחון משחררת חמצן ומייצרת לחות שמשקה את הצמחייה, כיפת הקרח הגדולה משמרת את החום ומהווה הגנה מהאקלים הקיצוני ששורר כאן, ושרשרת מזון מדויקת שמהווה מקור למזון מהחי, פשוט מושלם".

לאחר שיט של מספר דקות הסתיים הנחל בקיר סלע גבוה, שמפלוני מים זרזפו עליו. מקור המים היה מחור מערה גדול שהיה פעור באמצע הקיר. הם רצו לחקור אותו. ג'ורג' נשאר בסירה והביט בביל שטיפס למעלה כשהוא

נאחז בסדקים בסלע.

"מה אתה רואה?" קרא לעבר ביל בעת שראשו הגיח מעל שפת המערה.

"היא נראית ארוכה", השיב ביל בצעקה. "אני נכנס".

"אין מצב שאתה נכנס לשם ראשון", צעק לו גורג' בחזרה, "אם לא תרד אני עולה אחריו, הסירה תיסחף ותצטרך לחזור בשחייה".

ביל נכנע, הוא ירד למטה והם העלו בכוחות משותפים את הסירה למעלה, נעזרים בסדקים נוחים שהיו בסלע, ונכנסו למערה גבוהה בעלת שיפוע מתון. הניסיון למקם את הסירה לא צלח, היא החליקה שוב ושוב והם נאלצו לגרור אותה עימם במעלה המערה, הם פסעו בזהירות במים הרדודים על הרצפה המחליקה. המעלה נגמר במדרון קצר ומצמרר שהסתיים באחת בתהום שהם לא ראו את תחתיתה.

הם מיקמו את הסירה בראש המדרון, ג'ורג' נכנס לתוכה כשידו אוחזת בסלע באדיקות. ביל החל לרדת בזהירות כשידיו מגששות אחרי נקודות אחיזה בטוחות בקיר, מתוך רצון לראות מה צופן להם החלל הבא.

"נראה שיש שם נטיפים", אמר ביל וקולו נדם לשמע קול שבירה מבשר רע, שהקפיא את דמו. סלע הגיר שג'ורג' נאחז בו נשבר והסירה החלה לגלוש לעבר התהום, ג'ורג' התאבן מאימה ופיו נפער, הוא נאחז בחרטום הסירה וגלש עמה במדרון.

ביל הביט מסומר בחברו הגולש לעבר מותו, כשהגיעה הסירה לקצה המדרון הוא ציפה לראות את חרטומה נופל באחת עם ג'ורג', אלא שכבאורה פלא הסירה התייצבה בקול שכשוך ונתזי מים נקיים וצלולים עלו ממנה. הוא הביט בסירה המתרחקת כבמתוך חלום, ג'ורג' ההמום עדיין לא עיכל את מה שקרה ורעד בכל גופו.

"אולי תחזור לאסוף אותי", שאג ביל בשחרור ושניהם צחקו בהקלה.

ג'ורג' השיט את הסירה לאחור וביל שגלש אליה הצטרף אליו למחזה שנראה לא מהעולם הזה. היה זה אגם תת קרקעי, בתוך מערת נטיפים ענקית, שמימיו היו צלולים לגמרי. המים היו שקופים, עד שנראה היה שהסירה מרחפת באוויר בתוך לועו של כריש דמיוני. הם הביטו מוקסמים במאות הנטיפים שהשתלשלו מתקרת החלל הענק ובמאות הזקיפים שהודקרו תחתם בתוך המים.

עוצמת האור המשתנה שבחוץ שינתה את התאורה בתוך החלל הענק וצבעה את הנטיפים בסגול חיוור, עד שהחשיך והם עשו את הלילה בסירה. בבוקר המראה היה משתק ויפה עוד יותר, הנטיפים נצצו והאירו. ג'ורג' וביל שטו בכל מרחבי האגם, חותרים קלות בין הזקיפים שבלטו מעל פני המים, ומבעד לנטיפים שהגיעו כמעט עד קו המים. בדרכם בחזרה למחנה ביל לא הפסיק לדבר ואילו ג'ורג' שתק.

ביל הביט בו ואמר: "נראה שאתה מתכוון לקלקל לי את ההתלהבות מכל היופי הזה ולומר שהכל מעשה ידי אדם, ושהנטיפים והזקיפים הם בכלל מבטון וגבס צבוע." ג'ורג' נותר ללא מענה.

לפני ששכבו לישון אמר ג'ורג': "נכון שהנטיפים והאגם המדהים אינם מעשה ידי אדם, אבל האדריכל חצב את המעבר לשם ואת האפשרות לראות את זה. ללא המדרון החלקלק לעולם לא היינו מגיעים לשם, ולא מעלים בדעתנו מה מסתתר שם. הוא איש טוב, הוא לא תכנן שיהיו כאן רק הצרכים הבסיסיים, אלא גם ארגן גישה ליופי. אני משתוקק לדעת מיהו, הוא היה אמור להשאיר כאן איזה סימן, איזו כתובת על הסלע, מיהו ומה המטרה שלו".

ממאדים

ג'ורג' החל לחפש באובססיביות את הכתובת שסבר שנמצאת באיזה מקום, הוא חיפש אותה במכתש הלבנה ובאגם הנטיפים, לאחר מכן עבר על כל סלע, בדק כל פיסת אדמה וסרק בעיניו בצורה דקדקנית את כיפת הקרת. אך החיפושים השיטתיים אחרי היזם האלמוני לא העלו דבר. ביל סבר שלו היה מישוהו משאיר סימן, המיקום ההגייוני שלו הוא בכניסה, ואז או שהסימן נמחק במשך הזמן, או שהוא מבחוצ.

באחד הלילות התעורר ג'ורג' משנתו, הוא פקח את עיניו. היה משהו מוזר, הסביבה הייתה מוארת באור קלוש. הוא הביט בשעונו. רק לפני שעותיים הלך לישון, הוא הסתובב על צדו ולפתע הבין, הוא הזדקף והביט בהתרגשות במקור האור, הסדק שבעדו נכנסו להר החלול היה מואר באור חיוור.

"ביל", הוא קרא בהתרגשות, "החורף נגמר".

הם הביטו בהתפעמות באור ההולך ומתחזק.

ביל שלף את הטלפון הלווייני ולחץ על מתג ההפעלה, שניהם הביטו במכשיר במתח עצור, האם הוא יידלק לאחר חודשים שלא היה בשימוש.

לאחר מספר שניות שחררו שניהם נשיפת הקלה, נשמע צליל ההפעלה.

ביל התעטף במעילו ויצא החוצה. ג'ורג' שמע אותו במעומעם משכנע בקושי את מרכז הפיקוד שזה הוא. ביל חזר לאחר כמה דקות מרוצה ונרגש.

"הם איתרו אותנו", אמר. "תמונת לוויין גילתה שישנו כמו פיורד בהרי הקרח שמגיע למרחק לא גדול מהמיקום שלנו, אם נצליח להגיע אליו יחלצו אותנו כבר מחר. ישנה אנייה ששטה באזור והם ישלחו לנו סירת הצלה שתאסוף אותנו".

למחרת לפנות בוקר הם ארזו את מעט החפצים שלהם בתרמילים, סקרו בפעם האחרונה את כיפת הקרח ונפרדו מהמקום שהיה ביתם.

לפני שיצאו אמר ביל: "אני מצטער ג'ורג', אין שם בחוץ שום כתובת".

ג'ורג' היה מאוכזב, התיאוריה שלו לא הוכיחה את עצמה, ככל שניסה למצוא רמז ליזם, לא נמצא כלום.

הם הקיפו את ההר והגיעו למשטח ישר שהשתרע בין ההרים. זה היה נהר קרח קפוא שהתואי שלו עבר קרוב למקום שאליו הם צריכים להגיע, והיה אמור להוביל אותם אליו. הם בוססו שעות ארוכות בשלג העמוק כשרוחות אכזריות מצליפות בהם, עד שקריאה חנוקה בקעה מפיו של ביל. ג'ורג' הביט לכיוון שאליו הורה ביל, וליבו התרחב. במרכזו של הנוף הלבן והחדגוני בין קירות קרח עצומים נראתה לשון מי ים כחלחלים, הם הגיעו לפיורד שלהם.

ביל התקשר למרכז הבקרה. "יש לנו שעתיים עד שיגיעו לכאן", אמר כשסיים את השיחה.

הם התקדמו והתמקמו במשטח קרח חלק שהתמשך עד שפת המפרץ שבקצה הפיורד. ביל פרס את האוהל ונכנס לתוכו נמלט מהקור המקפיא.

ג'ורג' נשאר לעמוד בחוץ, בולע בעיניו את השממה הלבנה ומניח לקור העז להצליף בו, ממחיש לעצמו את הניגוד בין השיממון שסביב למחסה

החמים והמוגן שהיה להם, ואת מה שחש והאמין בכל תא בליבו שהמחסה איננו תוצר של צירופי מקרים. הוא עדיין לא השלים עם העובדה שלא גילה את היזם של המחסה המדהים, וחש תחושת החמצה חריפה שהעיבה על תחושת ההקלה ששרד.

הוא עמד והמשיך לצפות על הפיורד שקירות קרח ענקיים קרסו ממנו לתוך המים הקפואים והעלו גלים, מתוך תקווה נואשת שיימצא הסימן. מבט בשעונו גילה שנותרו מספר דקות עד לחילוץ והוא סקר שוב את המרחב, כשמראה של תלולית קרח נמוכה יחסית שבלטה בלב שדה הקרח השטוח, משך משום מה את תשומת ליבו.

הוא רץ לעברה, טיפס עליה וכרע על ברכיו. הוא סילק את השלג בכפפותיו, ואז נתקל בתיבה. הוא פתח אותה והוציא ממנה ספר עבה. הוא פתח את הספר וקרא למרות שכבר ידע מה כתוב בו. קירות קרח עצומים קרסו בקול נפץ אדיר כשהם יוצרים נתזים וגלים אך הוא לא חש במאומה, הוא הרגיש בה בעת בודד ונאהב, עיניו היו מצועפות והוא לא יכול היה לקרוא. הוא חיבק את הספר ולחש שוב את מילותיו הראשונות: 'בראשית ברא אלוקים'.

"ומעשה שבא מין ואמר לרבי עקיבא 'העולם הזה מי בראו?'. אמר לו רבי עקיבא 'הקדוש ברוך הוא'. אמר לו אותו מין 'הראיני דבר ברוד'. אמר לו רבי עקיבא 'למחר תבוא אלי'.

למחר כשבא אותו המין אצלו. אמר לו רבי עקיבא 'מה אתה לובש?'. אמר לו 'בגד'. אמר לו רבי עקיבא 'מי עשאו?'. אמר לו המין 'האורג עשאו'. אמר לו רבי עקיבא 'איני מאמינך, הראיני דבר ברוד'. אמר לו המין 'ומה אראה לך, וכי אין אתה יודע שהאורג עשאו?'. אמר לו רבי עקיבא 'ואתה אינך יודע שהקדוש ברוך הוא ברא את

עולמו? נפטד אותו המין.

לאחר שהלך אותו המין אמרו לו תלמידיו של רבי עקיבא 'מה הדבר ברוד?'. אמר להם רבי עקיבא 'בניי, כשם שהבית מודיע על הבנאי והבגד מודיע על האורג והדלת על הנגר, כך העולם מודיע על הקדוש ברוך הוא שהוא בראו". אוצר המדרשים (תמודה פרק ג)

לתגובות וסיפורים נוספים

לחסומים:

yitzhar22@gmail.com

הם יצאו

למסע ארוך ומסוכן, בניסיון נואש להגיע לצאצאי
השושלת המלכותית לפני הנשר הרומאי.

הם חשבו

שהם יודעים את תכליתו האמתית של מסעם, והפכו
בעצמם לנרדפים על ידי אויב נחוש מתוחכם ואכזרי.

אז בואו והצטרפו למצוד אחרי הגורל,

מסע חוצה יבשות העובר בערי העבר העתיקות,
רצוף קרבות וסכנות, שמרחפות מעליו תעלומות מאיימות.
מסע שהוא דילמה בין ציות לבין היגיון, ובין הטוב לנכון.

להורדת התקציר »

לחסימים: yitzhar22@gmail.com